

Inleiding

De hel is losgebroken aan de hemel. Zonnige tijden? Het ziet er niet naar uit. De laatste tijd valt er meer slechts dan goeds van de zon te vertellen. Wetenschappers verkeren in een alarmfase, omdat de zonneactiviteit op weg is naar een maximum. Er broeit iets boven onze hoofden. Alles wijst erop dat ons een gigantische uitbarsting op de zon te wachten staat, een mega-eruptie op ongekende schaal.

Deze explosie – of wellicht zelfs meerdere explosies tegelijk – zal dan met onvoorstelbaar geweld elektrisch geladen plasma wegslingeren, het heelal in. Niet veel later zal deze zonnestorm de aarde bereiken. De sterk elektrisch geladen deeltjes van deze plasmawolk doorboren als superprojectielen het beschermende schild van de aarde, de magnetosfeer. Dit geomagnetisch veld wordt er bliksemsnel door verzwakt en het zal een tijdje duren voordat het tot zijn normale waarde is teruggekeerd. Hoe heviger de eruptie en het erop volgende intense opvlammen van de zonnestraling, hoe catastrofaler de gevolgen.

De zonneactiviteit voltrekt zich in cycli. Zo'n cyclus duurt ongeveer elf jaar. In het verloop van die periode nemen de zonneerupties toe; we nemen ze waar als zonnevlekken. Nu staan we op de drempel van een nieuw maximum. De ervaring leert dat de hel losbreekt, steeds als er een maximum wordt bereikt – en niet alleen aan de hemel. Ook op aarde gebeurt er het een en ander, zoals vulkaanuitbarstingen, overstromingen, epidemieën (ook onder vogels en vee). Hoogontwikkelde beschavingen vervallen tot crisistoestanden en gaan ten onder.

Dat betekent voor ons ook: als de zonneactiviteit een nieuw maximum bereikt, gaan op aarde op grote schaal de lichten uit – letterlijk. Binnen enkele seconden branden transformatoren in schakelcentrales door. Dan kunnen we grootschalige storingen verwachten, niet alleen in het elektriciteitsnet, maar ook in de radio- en televisiezenders en het telefoonnet. Plus onherstelbare schade aan satellieten. We voelen inmiddels aan den lijve hoe de trillingsfrequentie van het aardse magneetveld trager wordt. Dit leidt bij sommigen tot hoofdpijn en duizelingen, of onrust en nervositeit. Ook lichte hallucinaties zijn mogelijk, die geniale invallen kunnen uitlokken.

Hoe ik aan die wijsheid kom? In de jaren negentig van de vorige eeuw ben ik gaan experimenteren met zwakke elektromagnetische velden, onder meer met vrijwillige proefpersonen. Niet dat ik eropuit was als een moderne dr. Frankenstein een plaatsje in de geschiedenis op te eisen: de veiligheid van mijn proefpersonen stond altijd voorop. Het ging mij er alleen om de effecten van bepaalde elektromagnetische velden te onderzoeken, en wel in frequentiegebieden zoals deze na een zonnestorm optreden.

De resultaten waren verbluffend. Het bleef namelijk niet beperkt tot bovengenoemde irritaties. Ettelijke proefpersonen maakten welhaast euforisch melding van een ‘verhelderend licht’ dat door hen heen stroomde. Er waren er zelfs die mij vertelden over buitenzintuiglijke waarnemingen of een verruimd bewustzijn. Voor het eerst zette dit mij aan het denken over een spirituele dimensie van de zon.

Ik deed deze experimenten omdat het aanwenden van dit soort elektromagnetische velden al significante therapeutische successen mogelijk had gemaakt. Het geheim is dat deze velden het zelfgenezingsproces kunnen stimuleren. Maar vaak ook berichtten behandelde patiënten over intense veranderingen in hun waarnemingen. Dit bracht me ertoe deze verschijnselen nader te onderzoeken.

Wat er gebeurt als een megazonnestorm de aarde bereikt, valt betrekkelijk goed na te bootsen, maar de gevolgen laten zich niet precies berekenen. Immers, elk experiment dient op te houden zodra de grens wordt bereikt waar iemands gezondheid in gevaar kan

komen. Iedere andere keus zou gelijkstaan aan nalatigheid. Hoe het ook zij, tegen zonnestormen kunnen we ons niet beschermen. Niemand ontkomt eraan. Je zou bijna denken dat de zon ons als speelbal gebruikt. Alleen: waarom?

Eén ding valt niet te betwijfelen: de zon is géén constante grootheid. Hij is veeleer een wisselvallige kernkrachtcentrale waarvan de straling onophoudelijk verandert. In welke mate, is afhankelijk van de zonneactiviteit. Iedere verandering daarin heeft niet alleen invloed op ons klimaat, maar ook op onze leefomgeving, onze waarnemingen, onze stemmingen en zelfs onze gedachten. Ons lot is hecht verweven met de zon. De zon heeft al vaak genoeg invloed gehad op de menselijke bestaansgeschiedenis. En hij zal ook *onze* toekomst blijven beïnvloeden. Zelf ben ik ervan overtuigd dat de intens actieve zon een stralende toekomst aankondigt. Sommigen spreken zelfs van een Gouden Tijdperk. Anderen verkeren in de greep van vage angsten. Steeds meer mensen proberen te volgen wat er zich op de zon voltrekt. De reacties variëren van hysterie tot gefascineerdheid.

In maart 2013 liet de Duitse informatieservice *Zeitenwende* de volgende waarschuwing uitgaan: 'In de vroege ochtend van de 15e maart is er een magnetisch filament rond zonnevlek AR 1692 uitgebarsten. De zeer trage explosie duurde enkele uren en produceerde een zonne-eruptie van de M1-klasse, in combinatie met een zeer felle CME (coronaire massa-eruptie). De locatie van de explosie duidt erop dat deze wolk linea recta naar de aarde snelt en binnen twee tot drie dagen op het geomagnetisch veld zal stuiten.'

Geen wonder dat er een oeroude angst in ons opwelt! Alleen al deze zakelijke beschrijving heeft de lading van een Hollywoods catastrofescenario. Een stralingswolk die op ons af snelt en die we niet kunnen ontlopen? Zoiets doet denken aan bovenaardse machten of een noodlotsmythe. De zon mag ons in geen geval te na komen, hoeveel we ook aan hem te danken hebben. Een onschadelijk kaarsvlammetje kan al een enorme bosbrand uitlokken. Hoeveel meer hebben we dan niet te vrezen van de alles verzengende hitte en verwoestende magneetstormen van de zon!

De media wakkeren dit soort angsten fors aan. Een onlangs gereedgekomen film van het Zweites Deutsches Fernsehen (ZDF) heeft als titel: *Sonnenstürme: Bedrohung aus dem All*. Een groot Duits tabloid kopte in juni 2012: 'Opgelet, vandaag zonnestorm!' De grote stroomuitval werd bezworen, maar er deden zich natuurrampen voor en vliegtuigen stortten neer. Dit klinkt inderdaad als het plot voor een sf-film. Het betreft echter geen Hollywoodfantasie, maar een realiteit die serieus moet worden genomen. Hoewel ik geen hoge dunk heb van de hysterische hype rond zonnestormen, kom ik er niet onderuit: we zullen crises en rampen meemaken en moeten ze begrijpen voordat we een hoopgevend Gouden Tijdperk kunnen ingaan.

Aan de hemel is de hel losgebroken, maar niet alleen de zon bereidt ons hoofdbrekens. De meteorieteninslag in een regio in de Russische Oeral van half februari 2013 heeft groot opzien gebaard. Ruim duizend mensen raakten gewond door vallende glasscherven van brekende ruiten, zo enorm was de schokgolf. Nog dezelfde dag scheerde er een reusachtige asteroïde langs de aarde. In maart werd deze gevolgd door de komeet Panstarrs C/2011 L4 en bleven we op het nippertje gespaard voor een wereldramp. Deze komeet trok zijn vurige baan op slechts 28.000 kilometer van de aarde. [De middel-lijn van de aarde is 12.756 kilometer – Vert.]

Eind 2013 zal nog een andere komeet onze aandacht op zich vestigen. Astronomen verwachten dan de komeet ISON C/2012 S1. Deze komeet zal de zon – naar kosmische maatstaven gemeten – akelig dicht naderen, namelijk tot op 1,8 miljoen kilometer. Wat er dan gebeurt, valt moeilijk te voorspellen. Komeet ISON zou in stukken kunnen breken. In dat geval zullen de brokstukken zich als een gloeiende vonkenregen door het heelal verspreiden. Het is mogelijk dat enkele fragmenten ervan ook de aarde zullen raken. Of de komeet wordt door de nabijheid van de zon zo sterk verhit dat hij voortaan witheet stralend een nieuwe baan gaat volgen. In welke richting?

Kometen zijn over het algemeen afkomstig uit de zogeheten Oortwolk aan de periferie van ons zonnestelsel. Wat er gebeurt als gro-

tere projectielen uit het heelal inslaan op de aarde, zoals in Rusland het geval was, kan inmiddels vrij nauwkeurig worden beschreven. Archeo-astronomen hebben onlangs de inslag van een komeet in het Beierse Chiemgau gereconstrueerd. Dit was rond 2000 jaar terug een hemelse paukenslag met vernietigende gevolgen.

Volgens de berekeningen moet deze komeet een doorsnede van circa een kilometer hebben gehad en is hij met een snelheid van 40.000 km/uur de aarde genaderd. Toen hij de dampkring bereikte, explodeerde hij boven het aardoppervlak. De daaropvolgende hittegolf stak een immense oppervlakte in brand en vernietigde daar alle leven – planten, dieren en mensen. Deze ‘smerige sneeuwbal’ bestond uit ijs, gesteente, metaaldeeltjes en stof en veranderde in een regen van ontelbare brokstukken. De aarde beefde en in de Chiemsee ontstond een tsunami. Met zijn onvoorstelbare vernietigingskracht liet de komeet een onbewoonbare landstreek achter.

Deze beschrijving roept het beeld op van een hels inferno dat alle menselijke of zelfs demonische fantasie overstijgt. Of een dergelijke catastrofe zich nog eens zal herhalen, valt niet uit te sluiten. Opmerkelijk! Waarom worden wij er juist nu aan herinnerd dat wij niet alleen zijn in het universum?

Gekscherende tijdgenoten verwijzen naar Obelix, die altijd vreesde dat de hemel boven zijn hoofd zou instorten. Andere mensen beschouwden dergelijke verschijnselen duizenden jaren lang als een omen, zoals sommigen nog doen. De astronomen uit de oudheid beschouwden zichzelf als astrologen. Zij namen veranderingen aan de hemel systematisch waar en voorspelden op grond van ervaringskennis welke ongewone gebeurtenissen in aantocht waren. Een komeet met een gloeiende staart die al op grote afstand zichtbaar was, kondigde 2000 jaar geleden de geboorte van Jezus aan. Hij is als Ster van Bethlehem op talloze schilderijen te zien. Staat ons de komst van een nieuwe heraut van het Licht te wachten?

De hoopvolle verwachtingen zijn even groot als de angsten. De mens heeft de aarde deels onderworpen, maar de hemel kan hij onmogelijk beheersen. Voor onderzoeksdoeleinden kunnen we weliswaar satellieten naar Mars sturen, maar tegen gevaren uit het heelal

zijn we machteloos. Hoe zal het ons vergaan met de nieuwste naderende komeet? Wat moeten we ervan denken dat de zon momenteel veel weg heeft van een kruitvat dat elk moment kan exploderen? Stuurde de hemel ons een teken?

Onze voorouders gingen daarvan uit: zij ontwikkelden de gewoonte om de blik gericht te houden op de hemel en zijn boodschappen. Hun interesse gold vooral de zon. Voor hen stond buiten kijf dat de zon een goddelijk hemellichaam is: machtig en zegenrijk, maar ook angstaanjagend grillig. De zon verenigt heil en onheil in zich: hij schept en vernietigt. Maar is dit soort mythen niet allang achterhaald en in het tijdperk van de wetenschap alleen nog van historisch belang?

Jaren geleden zat ik in Griekenland op een strand. Ik keek gedachteloos naar het spel van de golven. De zonsondergang kleurde de hemel en de zee in honderden tinten roze. Een wonderbaarlijk mooie aanblik. Mijn gedachten kwamen tot rust en ik geraakte in een ontspannen, bijna meditatieve toestand. Ik zat moederziel alleen aan het strand, maar eenzaam voelde ik me niet. Integendeel: het was een van die momenten waarop ik me bewust was van mijn eenheid met het universum. Tussen mij en de hele rest van de schepping bestonden geen grenzen meer. Ik verkeerde in harmonie.

Dergelijke ervaringen kun je schouderophalend afdoen als gemijmer of de sentimentele bevlieging van een wetenschapper die in een zwak moment zijn verstand naar de schemermodus laat afglijden. Zo was het echter niet. Ik was klaarwakker! Bij de aanblik van die roodgloeiende zon had ik dezelfde ervaring als veel andere mensen vóór mij, toen zij de blik naar de hemel richtten. Juist in Griekenland, waar ooit de zonnegod Helios werd vereerd, werd ik me bewust van het spirituele weten van onze voorouders. Het weten waarvan de mythen over vroegere godenwerelden getuigen: de idee dat de goden uit den hoge konden neerdalen om zich onder de mensen te begeven, en dat het lot van goden en mensen, van hemel en aarde, verstrengeld moest zijn.

Voor mijn geestesoog zag ik Helios in zijn zonnnewagen langs het firmament rijden, met voor zich Eos, de godin van het ochtendrood,

en achter zich Selene, de maangodin. Ook zag ik de Egyptische zonnegod Aton, wiens stralen in weldadige handen eindigden. Ik zag de zonnewagen van Trundholm, waarvan de wielen energiek naar voren rolden. Ik hoorde de gebeden en gezangen van priesters in aanbidding voor de zon, in de zekerheid dat hun gebeden zouden worden verhoord.

Het was alsof ik in deze voorstellingen kon participeren. Op welke manier? Telepathisch, misschien? Bovendien beseftte ik dat de kosmos tijd noch ruimte kent. Er kunnen vele millennia voorbijgaan, maar altijd is er het NU. Twee objecten kunnen miljoenen kilometers van elkaar gescheiden zijn, maar toch staan ze in ogenblikkelijke wisselwerking met elkaar. Het was voor mij een vertrouwde gedachtegang, die ik al kende van David Bohm, een van de pioniers van de kwantummechanica.

Als biofysicus ben ik van nature geneigd wetenschappelijke verklaringen de voorkeur te geven. Natuurwetenschappelijke inzichten hebben echter in het besef van de verzamelde kennis van oude culturen een nieuwe betekenis gekregen. De ervaring dat ik spontaan toegang had gevonden tot een reservoir van hogere kennis, was van fundamentele aard. Het was alsof de stukjes van een puzzel als vanzelf in elkaar pasten door zich tot een nieuw perspectief op de wereld te verenigen. Spiritualiteit en exacte kennis waren geen tegenstellingen meer. Ze verenigden zich in feite tot een geheel of totaalbeeld.

Als de grote spirituele leringen voor jou als wetenschapper een diepzinnige waarheid ontsluiten, is dat een van de meest fascinerende ogenblikken in je leven. Op slag werd me duidelijk dat onze voorouders, in vervoering gebracht door de zon, met de zekerheid van de slaapwandelaar verheven inzichten hebben geformuleerd die de eisen van de exacte wetenschap met glans doorstaan.

Laten we bijvoorbeeld even stilstaan bij de overtuiging dat alles met alles samenhangt en een wederkerige wisselwerking onderhoudt. We vinden die overtuiging in alle kosmologische wereldbeelden. Ze gaan er allemaal van uit dat hemel en aarde in verbinding met elkaar staan en elkaar spiegelen: 'zo boven, zo beneden'.

Dit betekent niets anders dan dat alle informatie zonder enige ruimtelijke beperking kan worden uitgewisseld. Inmiddels is dit door de kwantumfysica volledig bevestigd. Hoe dieper ik in dit onderwerp doordrong, hoe duidelijker het me werd: de zon is het overdrachtsmedium van deze kosmische uitwisseling.

Ik had me al jaren verdiept in de fysische eigenschappen van de zon. Ieder van ons weet dat alle aardse leven begint en eindigt met de zon. Als deze onvoorstelbare energiebron ooit opraakt – wat over ongeveer tien miljard jaar het geval zal zijn – wordt onze blauwe planeet in dodelijke duisternis gehuld. Dan is alles weer zoals het in het begin van de schepping geweest is, voordat de zon onze thuisplaneet tot leven wekte.

De zon is echter veel meer dan een withete gasbol die de aarde verwarmt: hij is ook een geestelijk principe dat tot ons spreekt. Dit boek gaat over de fantastische en wonderbaarlijke manier waarop dat gebeurt.

Voor dat doel ben ik aan een mentale reis begonnen. Deze begon bij de priesters en sjamanen van de grote zonneculten van volken overal op aarde. Ook voerde mijn reis me dieper in de wereld van de kwantumfysica, waar mij het geheim van de kosmische informatie-uitwisseling werd geopenbaard. Ook reisde ik in gedachten terug naar laboratoria waarin ik mijn eerste experimenten met specifieke trillingsfrequenties van zonne-energie heb gedaan, met proefpersonen die mij in een staat van euforie verslag deden van het licht der kennis dat zij hadden ervaren. Aan het slot zal ik dan toelichten hoe wij de onuitputtelijke energiebron zon voor onszelf kunnen benutten. We kunnen tot een energetische manier van leven komen die ons gezondheid en innerlijk licht zal schenken.

Zonneculten zijn zo oud als de mensheid zelf. In onze tijd hebben we weer alle redenen om de blik naar de zon te richten. Zijn toegenomen activiteit markeert een omslag in de tijd. We staan aan het begin van een nieuw tijdperk: dat van de zon. De zon biedt ons enorme kansen, op voorwaarde dat we inzicht verwerven in de kosmische boodschappen die van de zon uitgaan.

De Zonnetijd is een tijdperk waarin zich een alomvattende trans-

formatie zal voltrekken. Dit wordt mogelijk gemaakt door solaire invloeden die – bewijsbaar – de capaciteit van ons brein verhogen. Dit leidt tot bewustzijnsexpansie. We zullen daardoor geheel nieuwe vermogens ontwikkelen: een versterkt perceptief vermogen, bovenzintuiglijke waarneming, een nieuwe vorm van intelligentie en verhoogd bewustzijn. De tegenstelling tussen gevoel en verstand zal wegvallen. We zullen onze manieren van leven heroverwegen en er nieuwe vormen aan geven.

Hoe valt dit te verklaren? Onderzoek heeft aangetoond dat de zon zulke complexe processen als onze lichaamsfuncties, denkprocessen en gevoelens beïnvloedt. Mijn experimenten hebben mij duidelijk gemaakt hoe verstrekkend deze invloeden zijn. Zelfs maatschappelijke en economische ontwikkelingen zijn afhankelijk van de zon. Net als de mythische goden grijpt de zon actief in in het lot van de mens. Hij wijst ons de richting, hoewel hij ons toch ook de ruimte gunt om zelf beslissingen te nemen.

Dit inzicht is betrekkelijk nieuw en aan nog maar weinig mensen bekend. De draagwijdte van de consequenties ervan is nog volstrekt niet te overzien. Eén ding kan echter nu al met zekerheid worden gezegd: de zon zal meer dan ooit het tempo van onze verdere evolutie bepalen – lichamelijk én geestelijk. Hoe beter we doorgronden hoe de zon met ons communiceert, hoe beter we ons eigen leven in banen kunnen leiden. Dit vereist dat we aandacht schenken aan de signalen die de zon ons zendt. Zodra we ons bewustzijn op de ontvangmodus overschakelen, zijn we verbonden met de natuurwetten van het universum. Dan kunnen we deze wetten benutten voor zowel ons algemeen als ons persoonlijk welzijn.

Tot nu toe hebben we de gewoonte ontwikkeld om, als we aan de krachten van het universum denken, vooral aandacht te schenken aan de planeten van ons zonnestelsel, zoals Saturnus, Jupiter, Venus of Mars. Astronomen en astrologen volgen de omloopbanen van deze hemellichamen en leiden uit hun steeds veranderende constellaties raadgevingen voor ons handelen af. Ook de maan speelt hierbij een oriënterende rol. Uit haar positie ten opzichte van de aarde

worden fasen afgeleid waarin bepaalde activiteiten gunstig of ongunstig uitvallen.

Dit alles heeft ons bijna doen vergeten hoeveel groter de invloed van de zon op ons lot is. In de alomvattende betekenis van dat woord is de zon, een onvoorstelbaar energiecentrum waarvan de pulserende energieën ons doordringen, het grote middelpunt van ons bestaan.

Sinds de moderne astrofysica haar onderzoekingen op de zon richtte, kon de intuïtieve kennis van vroegere beschavingen wetenschappelijk worden onderbouwd. Aan een systematische analyse van de consequenties hiervan heeft het echter lange tijd ontbroken. Nu wordt duidelijk hoe sterk de processen in en op de zon concrete invloed uitoefenen op onze aardse beschaving. De chronobioloog professor Franz Halberg en de geofysicus professor Elchin Khalilov doen pionierswerk op dit relatief nieuwe terrein van onderzoek. Deze moderne onderzoekers van de zon proberen te ontdekken welke betekenis de veranderlijke zonneactiviteit voor ons heeft, niet alleen voor onze gezondheid, maar ook voor onze samenleving als geheel.

Vooraf ook het baanbrekende boek *Schuld ist die Sonne* van Felix Sigel is leerzaam. Zo vergelijkt hij de activiteit van de zon met statistieken op het gebied van de volksgezondheid. De af- of toename van het aantal hartinfarcten is, zo blijkt duidelijk, allesbehalve toevallig, gelet op de sterke correlatie met de activiteit van de zon.

Toen ik in de jaren tachtig met mijn onderzoek van de zon begon, bouwde ik voort op deze bevindingen. Al heel gauw werd me duidelijk dat ik verder moest kijken dan de grenzen van mijn eigen discipline, de biofysica. Wanneer je alle samenhangen consequent tot hun logisch einde overdenkt, kom je onherroepelijk uit op een spiritueel niveau. De energieën die bewijsbare effecten sorteren, beïnvloeden namelijk niet alleen het lichaam, maar ook ons bewustzijn. Om die reden moeten we ervan uitgaan dat de activiteit van de zon ook de motor is van onze geestelijke evolutie.

Daar waar fysica en spiritualiteit elkaar kruisen, ontdekte ik een holistische wet: de zon heeft eerst de impuls gegeven tot het ont-

staan van het leven en vervolgens de ontwikkeling van de soorten beïnvloed. Ook de geestelijke ontwikkeling van de mensheid is ondenkbaar zonder de zon, omdat deze energiebron ons brein doorslaggevende impulsen geeft.

Onze evolutie is nog lang niet voltooid. We bevinden ons op een etappe in een lang traject. Alles wijst erop dat we op weg zijn naar een hoger bestaansniveau, daarbij geholpen door de zon. Dit is een proces dat ons doet onthechten van ons puur rationele wereldbeeld en ruimte schept voor kosmisch bewustzijn. Steeds duidelijker zullen we gaan begrijpen welke machten ons sturen en hoe innig we met deze machten verbonden zijn. Uiteindelijk zullen we dan ons lot zelf in handen hebben, zodat we kunnen bepalen hoe we willen leven. Hoe komen we in harmonie met de natuur en het hele universum? Hoe verwerkelijken we ons smartelijk verlangen naar een gelukkig, gezond en vervulling schenkend leven?

Een materialistisch wereldbeeld kan ons niet verder helpen. Dat de mens niet meer zou zijn dan een klomp cellen – dat kan toch niet de hele waarheid zijn? Wij zijn voortgekomen uit de kosmos. Wij bestaan uit hetzelfde stof als waaruit ook de zon en de rest van het universum bestaan. Daarom poneerde de filosoof Khalil Gibran deze vraag: 'Zal de toekomstige mens doorgaan met zich blindstaren op het aardse stof? Of zal hij – om de schim van zijn lichaam niet langer te midden van doornen en doodshoofden te zien – zijn oog verheffen naar de zon?'

De vele crises waarvan we momenteel getuige zijn, wijzen erop dat ons bewustzijn door de zon naar een hoger bestaansniveau wordt geleid. Deze crises mogen ons geen angst aanjagen. Ze wijzen er juist op dat er verstrekkende veranderingen op til zijn. Onze beschaving is bij een splitsing in haar ontwikkelingsweg aanbeland. Financiële crises, maatschappelijke tegenstellingen, milieuvernieting en de toename in het optreden van ziekten en depressies vormen evenzovele alarmsignalen.

Des te belangrijker is het dat we nieuwe perspectieven leren ontsluiten. De zon helpt ons daarbij: hij traint ons bewustzijn in het onderscheiden van wat goed voor ons is en wat ons schaadt. Hij

maakt ons gevoeliger voor onze gezondheid, gevoelens en relaties. Uiteindelijk draait alles op het hogere bestaansniveau om spiritueel bewustzijn. Daarom staan we nu op het punt het geheim van ons bestaan te doorgronden.

Via de zon zijn we rechtstreeks verbonden met alles wat er in de kosmos gebeurt. Wat op het eerste gezicht chaotisch en irrationeel lijkt – de cycli van dood en geboorte – blijkt bij nader inzien aan een verborgen logica te gehoorzamen. De opkomst, bloei en ondergang van alle grote beschavingen laten zich in verband brengen met veranderingen in de zonneactiviteit. Dit alles is niet toevallig, maar gehoorzaamt aan een universele wet. Het draait echter niet om vernietiging, maar om kansen op verdere ontwikkeling – en tot slot om onze eindbestemming als denkende en voelende wezens.

Zie dit boek maar als een gids naar het Zonnetijdperk. Ik zal laten zien waarom de zonnecultus in alle grote culturen zo belangrijk is geweest. Ook zal ik gedetailleerd toelichten hoe de moderne fysica de invloed van de zon heeft ontraadseld. En tot slot zal ik laten zien hoe we profijt kunnen trekken van de genezende energieën van de zon.

Het Zonnetijdperk is een periode waarin we de boeien van onze zelfgekozen slavernij kunnen slaken. We hoeven ons niet langer te onderwerpen aan allerlei dwangmatigheden die ons gevangen houden en ons ziek maken. Ons wacht een leven in vrijheid en harmonie. Daarnaar heeft de mens altijd gestreefd, vanaf de eerste keer dat hij zich op de knieën liet vallen voor de zon. Dat hoeven we niet meer te doen. Zelfbewust en zonder angst kunnen we mede vormgeven aan de doorbraak naar een nieuw tijdsgewricht, in het volle besef van onze kosmische bestemming. Welkom in het Zonnetijdperk!

1

Kinderen van de zon

De grote mythen

Smachten naar het licht – in den beginne was de zon

Helder en puur welft de sterrennacht zich over de Andes. De koeler geworden wind streelt de huizen en tempels van Machu Picchu. De nachtelijke stilte wordt alleen verstoord door het kletteren van de bevoeiingsstromen op de heilige berg. Hoog op het dak van een tempel staat een priester. Mijmerend beschouwt hij de sterrenhemel en het fonkelen van de verre hemellichamen die zoveel macht over de mens uitoefenen.

Aan de horizon is al een eerste lichtstrook zichtbaar, die zich langzaam uitbreidt. De priester trekt zijn mantel uit fijne alpacawol wat dichter om zich heen. Hij heeft de hele nacht gebeden en sterrenbeelden geïnterpreteerd, maar nu huivert hij. Straks zal de zon opkomen, zoals iedere ochtend. Zal de Grote Inti zich weer boven het land van de Inca's verheffen? Zal de zonnegod zijn zegeningen weer over hun immense rijk uitstorten?

De priester weet dat alles verloren zal zijn zonder Inti, die als een bol van vloeibaar goud boven de toppen van de Andes verschijnt om aan zijn reis langs de heldere hemel te beginnen. De Inca's hebben veel aan deze god te danken. In feite alles. Nu smacht de priester naar het licht. Hij heeft al dagenlang gevast. Zijn zintuigen zijn overmatig sensitief. Hij zal straks de koning, die een veldtocht heeft gepland, antwoord moeten geven. Hij moet het gunstigste moment voor een veldtocht vinden en alleen Inti zelf heeft kennis van dit soort zaken.

Afgezien van deze alledaagse problemen breekt de priester zich ook het hoofd over existentiële vragen. Waar komen wij vandaan? Waarom zijn we hier? Wat is onze taak?

Dit zijn vragen die de mens al sinds het eerste begin van zijn ontstaan bezighouden. Dat de antwoorden niet op het aardse domein te vinden zouden zijn, lag voor de hand. Aan gene zijde van het leven en de voortplanting moest er een diepere zin zijn voor het feit dat de mens als geestelijk wezen kan nadenken over zijn bestaan. De oplossing van dit raadsel leek letterlijk aan de hemel geschreven te staan, namelijk in het universum met al zijn sterren.

Voor natuurvolken en tal van verdwenen beschavingen was het vanzelfsprekend dat de mens in verbinding stond met de kosmos. Uitverkoren sjamanen, genezers en priesters wisten hoe zij in contact konden treden met kosmische energieën. Dat stelde hen in staat dingen te doen die voor gewone mensen bijna ongelooflijk leken: zij genazen zieken, voorspelden de toekomst en bezworen demonen. De basis hiervoor was het holistisch wereldbeeld van deze uitverkorenen. Zij zagen meer dan wat het oog kan zien. Zodoende hadden zij toegang tot hogere bestaansniveaus en kosmische kennis. Nog belangrijker was dat zij deze kennis konden gebruiken voor het welzijn van hun volk.

Hun aandacht was van oudsher vooral gericht op de zon. Hoe sterk de invloed van de zon werden geacht, valt af te leiden uit de eerste zonnecalenders. De wisseling van dag en nacht, de opeenvolging van de seizoenen en het zenit van zowel de zomer- als de winterzonnewende bepalen het ritme van het dagelijks leven. Het beste tijdstip in het jaar om te zaaien of te oogsten was afhankelijk van de zon. Hij bepaalde of de oogsten overvloedig waren of dat de gewassen door een droogteperiode werd vernietigd.

De zon is het stralende middelpunt van ons zonnestelsel en, als onze voornaamste energiebron, de grondslag van ons leven. Zonder de zon zou niets van alles wat er nu op aarde leeft er zijn. Alles is afhankelijk van de intensiteit van zijn straling. Warmteperioden en ijstijden zijn bepalend voor flora en fauna, want ze maken kolonievorming en culturele ontwikkelingen mogelijk of verijdelen ze. De

zon heeft ons nooit in de steek gelaten. Daarom wordt hij sinds vele millennia door de mens met vreugde en dankbaarheid vereerd.

‘Ooit was de aarde overdekt door duisternis en stilte; niets roerde zich op haar oppervlak. In een diepe grot onder *Oondiri** sluimerde een wonderschone vrouw: de zon. De machtige Alvader wekte haar teder en gebod haar op te stijgen uit haar grot om de wereld tot leven te wekken. Moeder Zon opende haar ogen en de duisternis verdween toen haar stralende blik over de aarde gleed.’

Met deze dichtelijke woorden huldigden de Aboriginals van Australië de zon. De Stralende Moeder die het aardse leven verwekt, behoort tot de vele scheppingsmythen waarin de zon een hoge, zo niet de hoogste plaats inneemt.

Dergelijke mythen ontstonden al tijdens het prille begin van de menselijke soort. De zon werd gezien als een godheid. Hij werd vereerd met ceremoniën en er werden offers aan de zon gebracht. Dankzij de zon koesterde de aarde zich in warmte en licht, in een wereld waarin de mensen de speelbal waren van de natuurkrachten. Daarom was de zonsondergang angstwekkend. Een complete zonsverduistering verbreidde angst en schrik. Zoiets werd als een slecht voorteken beschouwd. Keerde de zon zich voorgoed af van de aarde? In angst en beven keken de mensen naar de hemel om deze machtige godheid te smeken terug te komen.

Vanaf het eerste begin was het spirituele aspect dominant. Daarom was de betekenis van de zon in de religies van alle hoogontwikkelde culturen van fundamenteel belang. Of het nu de Kelten waren of de Soemeriërs, Egyptenaren, Azteken, Inca's of Maya's, altijd stond de zon in het middelpunt van een transcendent wereldbeeld.

De zon werd als scheppende kracht en lotsgesternte gezien. De Soemeriërs vereerden de zonnegod Utu, de Egyptenaren Re of Aton. Er werden tempels en observatoria gebouwd en de zon werd in votiefobjecten uitgebeeld. Ook de Griekse en de Romeinse bescha-

* De Engelse term voor deze immense regio ten noorden van de Grand Bay is *Nullarbor* (uit de Latijnse woorden *nullus* en *arbor*). De Aboriginal-term *Oondiri* betekent letterlijk 'waterloos'. (vert.).

ving onderkennen de betekenis van de zon als spirituele kracht. Zo schreef de Romeinse dichter Seneca:

Zoals de stralen van de zon de aarde bereiken, maar toch verbonden blijven met hun uitgangspunt, zo onderhoudt ook een grote, heilige ziel – gezonden om ons het goddelijke beter te laten begrijpen – weliswaar een wisselwerking met ons, maar blijft zij steeds verbonden met haar oorsprong. Vandaar gaat zij uit, richt haar blik hierheen en oefent als hoger wezen haar invloed uit.

De veronderstelling dat er ‘een hoger wezen’ moest zijn dat op de zon leek, was de echo van de grote zonnecultus. Tijdens de overgang naar het rationele tijdperk verbleekten de oude mythen. De natuurwetenschappen werden de nieuwe autoriteit van kennis. Zij verwierven een welhaast onbeperkt gezag ten aanzien van interpretaties. De goden werden afgedankt, bespot en onttroond, en raakten in vergetelheid. Het geloof werd verdrongen door kennis. In plaats van magische praktijken gaf de mens voortaan de voorkeur aan experimenten en analyses van de resultaten. Uitsluitend het bewijsbare werd als waar beschouwd. Alles daarbuiten werd als verdorven magie verketterd.

Ook de zon ontkwam niet aan deze ‘onttovering’. Er werd een begin gemaakt met het onderzoek van zijn fysische eigenschappen en hun zichtbare invloed op het aardse leven; voor een daarboven uitstijgende functie was nog nauwelijks ruimte.

Tegenwoordig domineren materialistische wereldbeelden. De term ‘zonaanbidder’ wordt alleen nog in ironische zin gebruikt, als verwijzing naar stranden vol dagjesmensen die naar zonlicht smachten. Als gevolg van de teloorgang van het spirituele karakter van de zon hebben we echter een belangrijk deel van ons intuïtieve weten verloren. Eenmaal verstrikt in het geloof dat er niets dan materie bestaat, raakte ons besef van onze verbinding met de kosmos in vergetelheid.

Toch blijft licht ons fascineren. Zodra de zon zijn licht over de aarde werpt, voelen we niet alleen de warmte ervan. Ook in bredere zin verbreidt het licht helderheid en waarheid. Het heeft altijd een dubbele betekenis gehad: het staat voor met het oog *zichtbare* hel-

derheid, maar is bovendien het symbool voor *inzicht*. Niet voor niets heeft de term 'licht in de duisternis brengen' de betekenis van 'een kwestie verhelderen'. En als ons 'een licht opgaat' wordt een kwestie voor ons begrijpelijk. Daarom werd de Eeuw van de Rede (van 1630/1687 tot 1789) de *Verlichting* genoemd, of in het Duits *Erleuchtung*, in het Frans *Éclaircissement* en in het Engels *Enlightenment*.

Tal van gezegden maken duidelijk op hoeveel waarde het licht werd geschat. Naast het al genoemde 'er gaat me een licht op' kennen we uitdrukkingen als 'hij straalt' (als iemand lacht). Het begrip licht heeft altijd een positieve lading. Verlossers worden vaak 'lichtdragers' of 'lichtwezens' genoemd. Duisternis is het tegengestelde, mysterieuze en bedreigende principe. We zijn er beducht voor, en met reden. Wie wil zich inlaten met 'duistere figuren'? Of wie stelt prijs op zijn 'duistere kant'?

In de taal is veel oude kennis bewaard gebleven. Het is niet toevallig dat er lichtmetaforen zijn ontstaan, of dat de grote religies en spirituele leringen naar 'verlichting' streven, zoals ook de periode van de rede werd genoemd. Verlichting is de hoogste bewustzijns-toestand die de mens kan bereiken. Uiteindelijk is de fijnstoffelijke en daarmee spirituele dimensie van licht dé basis van alle zonneculten. Het licht lijkt een levend goddelijk wezen dat naar ons afdaalt. Dit fijnstoffelijke licht herkennen we echter pas als ons bewustzijn het vereiste niveau bereikt.

Voor hindoes was de surya-yoga de koninklijk weg die daarheen leidde. Deze yoga wordt momenteel herontdekt en overal ter wereld door veel aanhangers gepraktiseerd. Zij zijn ervan overtuigd dat deze yogavorm hen openstelt voor de transcendente eigenschappen van licht. Iedere spirituele ontwikkeling is met meditatieve absorptie begonnen. Uit het diepe meditatie-niveau kan de geest opstijgen naar de zon, langs steeds hogere gradaties van bewustzijn. De oefeningen worden bij voorkeur bij zonsopgang gepraktiseerd, voor de Indiërs een sacrale tijd. Zij geloven dat de zonnestralen dan een verhoogd genezend vermogen bezitten.

De surya-yoga staat niet alleen in deze denkwijze. Als we ons

straks in de wereld van de grote zonnerelgies begeven, zullen we nog vaak de blik naar de hemel richten. Hoe kleurrijk en veelvormig de wereld ook is, of hoeveel levensvreugde zij ons ook schenkt, altijd blijven we verlangen naar het hogere. De mens wil zijn aardzware bestaan achter zich laten. Hij wil alle moeite en pijn overwinnen en opgaan naar het licht, bij voorkeur zwevend, licht en moeiteloos als Icarus.

Tot de overgeleverde voorstellingen behoort daarom de overal opduikende interpretatie dat verlichte zielen, glijdend op de stralen van de zon, naar de zon opstijgen. Een fascinerende voorstelling! Ons lot vindt zijn vervulling inderdaad in het feit dat we weer één worden met de zon. Uiteraard niet geholpen door een raket – die zou al na korte tijd vervliegen. Wat er van ons met de zon versmelt, is ons bewustzijn.

Het maakt niet uit wat we geloven, of welke God of goden we aanbidden. De moderne fysica heeft aangetoond dat de elektronen waaruit onze hersenen bestaan steeds in contact staan met de zon. 'Reizen naar de zon' wil zeggen dat we in contact staan met zijn energieën, zijn genezende krachten en zijn bewustzijnsverruimende invloed. De beeldhouwers uit de tijd van farao Echnaton beeldten in steen zonnestralen die eindigden in handen, daar waar ze de aarde en de mens raken. Op grond van de huidige stand van wetenschappelijke kennis kunnen we ons de zon voorstellen als een krachtbron die ons de hand reikt.

Terugblikkend op de vroegere zonneculten ontdekken we met welke diepzinnige denkbeelden zij de zon omgaven. Het leven van de zon leek op een raadselachtige manier te zijn verweven met de mens. Hij leek zelfs een 'kind van de zon' te zijn. 'Ware het oog niet zongelijkend/ nooit zou het de zon aanschouwen', dichtte Johann Wolfgang von Goethe.

Dit klinkt poëtisch, maar laat zich nu wetenschappelijk onderbouwen. Zoals we later zullen zien, is er werkelijk een hele reeks overeenkomsten tussen zon en mens. Wij zijn inderdaad 'kinderen van de zon'. Wij bestaan uit dezelfde stof als die waaruit tot in de verste spiraalniveaus ons universum bestaat. Belangrijker is dat we

op een mysterieuze manier in verbinding staan met de activiteit van de zon. Niets van wat er op de zon gebeurt, blijft voor ons zonder gevolgen. We zijn via een soort navelstreng verbonden met onze vader/moeder de zon.

Zelfs sceptici worden stil als zij op de wetenschappelijke basis van deze theorie worden gewezen. Op het subatomaire niveau voltrekken zich in het menselijk lichaam precies dezelfde kwantumprocessen van de elektronen als die van de zon. Zo laten bijvoorbeeld de zonne-erupties zich beschrijven als een complex dynamisch systeem. De wetten waaraan dit systeem gehoorzaamt, zijn ook bepalend voor alle levensvormen en verschijnselen op aarde, met inbegrip van het weer, of de economie. Aangezien de aarde in essentie wordt beïnvloed door de straling van de zon, maken deze overeenkomsten ook een wisselwerking mogelijk, als basis voor de relatie tussen zon en mens.

De spirituele overtuiging dat alles verbonden is met alles, behoort allang niet meer tot het domein van de speculaties. Ze berust op de realiteit.

Hoewel ik dit hoofdstuk aan de zonnemythen wijd, heb ik niet de pretentie een volledig overzicht te schetsen. Die taak zou het kader van dit boek verre te buiten gaan. Daarom heb ik mij beperkt tot denkbeelden die mijn denken over de Zonnetijd verduidelijken. Door terug te blikken op vroeger kunnen we echte schatten opdelven. Voor mij waren dit regelrechte aha-erlebnissen. Vaak stuitte ik op voorstellingen en een geloofsleer die me bekend voorkwamen, zonder dat ik dit kon verklaren. Het leek alsof ik een oeroud weten meedroeg in mijn genoom.

Sinds de epigenetica zich op dit soort onderwerpen richt, zijn mijn ervaringen verklaarbaar geworden. De epigenetica heeft namelijk aangetoond dat ons DNA een imprint bewaart van sterke indrukken, doorslaggevende ervaringen en intensieve gevoelens of emoties. Dat verklaart hoe ook zonneculten – in feite de oudste culten ooit – in ons wezen bewaard gebleven zijn. Daarom kunnen we nu een begin maken met het wekken van dit sluimerende weten.